

Κυριακή του Τελώνου και Φαρισαίου στην Κέρκυρα

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων

Την Κυριακή του Τελώνου και Φαρισαίου ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων λειτούργησε και ομίλησε στον Ιερό Ναό του Αγίου και Ευαγγελιστού Μάρκου στο ομώνυμο χωριό της Κέρκυρας. Ο Σεβασμιώτατος συλλειτουργήσε με τον Αιδεσιμότατο π. Βασίλειο Χονδρογιάννη, τον πρεσβύτερο π. Κωνσταντίνο Σωτήρχο και τον Ιεροδιάκονό του, π. Ευσέβιο Πανδή. Αξίζει να σημειωθεί ότι η εκκλησία ήτο κατάμεστη από πιστούς.

Ο Σεβασμιώτατος, κατά τη Θεία Λειτουργία, έλαβε αφορμή από το ευαγγελικό

ανάγνωσμα και αφού απέδωσε σύντομα το περιεχόμενο της περικοπής και ενημέρωσε τους ανθρώπους ότι από αυτήν την Κυριακή ξεκινά η κατανυκτική περίοδος του Τριωδίου που για την Ορθόδοξη Εκκλησία μας είναι περίοδος στροφής προς τον εσώτερο εαυτό μας. Δυστυχώς, οι κοσμικοί οι οποίοι δεν έχουν σχέση με την Εκκλησία, ερμηνεύουν αυτήν την περίοδο με την ποικίλη αμαρτία και με αυτόν τον τρόπο παρασύρουν και ανθρώπους που είναι μέλη της Εκκλησίας μας. Η στάση την οποία οφείλουμε να έχουμε αυτήν την περίοδο περιγράφεται από τον Ευαγγελιστή Λουκά, «ὁ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται» (Λουκ. ιη,14). Η ταπεινοφροσύνη, ένα γνώρισμα δια του οποίου μάς αναγνωρίζει ο Θεός, την έχουμε απεμπολήσει στην εποχή μας. Στην εποχή της αυτοδικαίωσης και του δικαιωματισμού. Όλοι μας προβάλλουμε τον εαυτό μας ως έχοντα το δίκαιον και την αλήθεια και ας είναι μια εγωιστική κίνηση έναντι των αδελφών μας και του Θεού. Οι κοινωνικές και οι οικογενειακές σχέσεις οι οποίες διαρρηγνύονται έχουν, ακριβώς, ως αφορμή, την αυτοδικαίωση και την εγωιστική στάση μας. Η Εκκλησία μάς καλεί να μιμηθούμε σε τρία σημεία τη στάση του Τελώνου.

Πρώτον, την επίγνωση του εαυτού μας. Δηλαδή, την πνευματική κατάσταση στην οποία βρισκόμαστε. Όχι να τον κρίνουμε επιεικώς, αλλά να αναμοχλεύσουμε με πάσα αλήθεια την κάθε είδους ψυχική, νοητική και βουλητική στάση μας απέναντι στον αδελφό μας και απέναντι στον αληθινό Θεό. Όταν θα διαγνώσουμε την αληθινή κατάσταση, τότε θα είναι ευκολότερη η θεραπεία.

Δεύτερον, ο Τελώνης δεν πήγε ως ο Φαρισαίος μπροστά στον κόσμο ο οποίος προέβαλλε και ανακοίνωνε στο Θεό όλες τις αρετές του. Ο Τελώνης, σε μία γωνία μακράν των οφθαλμών των ανθρώπων, σε ησυχαστικό τόπο, εκεί, διέγνωσε τα τραύματα της ψυχής του. Αυτά, τα ανέφερε με ταπείνωση στο Θεό.

Το τρίτο σημείο είναι η διαφορά της προσευχής του ενός και του άλλου. Ο φαρισαίος δεν προσηύχετο ουσιαστικά αλλά επέβαλλε στο Θεό να κατανοήσει ότι εκείνος ήταν ο δίκαιος άνθρωπος. Ενώ, ο τελώνης χρησιμοποίησε έναν απλό τρόπο λέγοντας μόνο «Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ». Η απλότητα της προσευχής μας είναι εκείνη την οποία προσδέχεται ο Θεός, διότι αυτή είναι ειλικρινής, αγνή και δεικνύει μετάνοια και μεταμέλεια.

Ο Σεβασμιώτατος κάλεσε τους ανθρώπους σε αυτήν την περίοδο να στραφούμε στον εαυτό μας, να τον γνωρίσουμε και με την ταπείνωση, τον ησυχαστικό τρόπο της ζωής μας και την απλότητα στη στάση μας απέναντι στο Θεό να Τον προσεγγίσουμε. Επαφίεται το έλεος του Θεός στον καθένας μας, ακριβώς από αυτή τη στάση την οποία θα τηρήσουμε εν ευλαβεία.

Στο τέλος, ο Σεβασμιώτατος ευχήθηκε στους ανθρώπους να έχουν μία ευλογημένη περίοδο κατάνυξης και προσευχής. Περί το τέλος της Θείας Λειτουργία και προ της απολύσεως, απευθυνόμενος ο Σεβασμιώτατος στο πολυπληθές εκκλησίασμα,

είπε ότι η μέρα είναι συναισθηματικά φορτισμένη, διότι ο επί σαρανταοκτώ έτη πνευματικός πατέρας και εφημέριός τους, ο π. Βασίλειος, παραδίδει τη σκυτάλη στο νέο εφημέριο, τον π. Κωνσταντίνο Σωτήρχο. Ο Σεβασμιώτατος ανέφερε στους ανθρώπους ότι ο π. Βασίλειος στα εικοσιτρία χρόνια ποιμαντικής του ευθύνης της Ιεράς Μητροπόλεως, στάθηκε εκ των στενών και καταξιωμένων συνεργατών του στον τομέα της φιλανθρωπίας, της κοινωνικής ευποιίας και της πρόνοιας του έργου της Ιεράς Μητροπόλεως. Είναι εκείνος ο καταξιωμένος εφημέριος της ενορίας του Αγίου Μάρκου ο οποίος ανέλαβε ένα τεράστιο έργο από την αρχή της ιερατικής του ζωής καθώς η κωμόπολη του Αγίου Μάρκου κατέρρεε και μετεγκατεστάθη στον τόπο όπου βρίσκεται σήμερα. Σε όλες τις δυσκολίες της εποχής εκείνης, στάθηκε δυνατός ούτως ώστε να ανοικοδομήσει εκ βάθρων τον νέον Ιερόν Ναόν του Αγίου Μάρκου και να τον φθάσει στο παρόν κάλλος, να συμπαρασταθεί στους ανθρώπους οι οποίοι έκτιζαν και εκείνοι τα σπίτια τους, να τους αγκαλιάσει ως στοργικός πνευματικός πατέρας και να γίνει μία οικογένεια η ενορία του Αγίου Μάρκου καθώς ο π. Βασίλειος είχε επιθυμήσει. Γνήσιος ιερέυς του Υψίστου. Στάθηκε αρωγός στη χαρά των ανθρώπων, στις λύπες και το πένθος τους, στα οικογενειακά προβλήματά τους, στη νεότητα, στα πολιτιστικά δρώμενα, συμπαραστάτης των σχολείων και με επιπλέον έναν προσωπικό οικογενειακό σταυρό τον οποίο σηκώνει αγόγγυστα αλλά και δοξολογικά στο Θεό. Οι άνθρωποι, συγκινημένοι, ανταποκρίθηκαν στις επευφημίες για την αξιότητα του π. Βασιλείου και την ευγνωμοσύνη τους που εκφράστηκαν μέσω εκπροσώπων της ενορίας. Εκείνο το οποίο έκανε εντύπωση είναι η ταπείνωση του π. Βασιλείου που υποκλίθηκε μπροστά στο νέο ιερέα, δηλώνοντάς του ότι εκείνος πλέον θα είναι ο εφημέριος και τον καλωσόρισε με αγάπη και ταπείνωση κύπτοντας να του φιλήσει το χέρι. Η εικόνα όντως ήταν συγκινητική διότι ο ένας προσέπεσε εις τον άλλο ζητώντας αλλήλων την ευχή και ησπάσθησαν τον ασπασμό της αγάπης.

Ο Σεβασμιώτατος σύστησε το νέο εφημέριο στο εκκλησίασμα παρακαλώντας τους πλέον, να τον βλέπουν με εμπιστοσύνη, με αγάπη και με σεβασμό. Εις δε τον ίδιο, ο Σεβασμιώτατος είπε «μηδείς σου τῆς νεότητος καταφρονείτω» (Τιμ Α', 4, 12), διότι ένας σύγχρονος ιερέυς πρέπει να έχει στοργική αγάλη προκειμένου το πνεύμα της ενότητος να εκφράζεται μέσα από την Εκκλησία και ιδιαίτερα από τον πνευματικό πατέρα της κάθε ενορίας. Οι άνθρωποι συνεχάρησαν στο τέλος το νέο ιερέα, τον δε π. Βασίλειο του ησπάζοντο ευλαβικά το χέρι και τον ευχαριστούσαν για την πολύτιμη προσφορά του στη ζωή τους.

